

καὶ οὕτως ὅπωςδὴποτε, ἀφ' οὗ ἀφρήθησαν ἐξ Ἀθηνῶν δὲν ἀπωλέσθησαν διὰ τὴν ἀρχαιολογίαν καὶ τὴν τέχνην τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα ἔργα τῆς ἀρχαιότητος. Τὴν ἔκφρασιν δὲ τῆς χαρᾶς ἐπὶ τῇ τελείᾳ δικασῶσι διαβλέπομεν ἐν εὐχαριστηρίῳ ἐπιστολῇ πρὸς τὸν Ἐ. Καλούτσην τοῦ Ἀμιλτων μετὰ τὸ πέρασ πασῶν τῶν ἐργασιῶν, ἐν ᾗ γράφει τὰ ἐξῆς «Σὰς ἐκφράζω τὰ συγχαρητήριά μου διὰ τὴν λαμπρὰν ἐπιτυχίαν τῶν ἐργασιῶν σας. Σπενδῶ δὲ νὰ δηλώσω ὅτι ποσῶς δὲν διστάζω νὰ συγκαταλέξω τὸ ὄνομά σας μεταξὺ ἐκείνων, οἵτινες ἤξιώθησαν ν' ἀπαθανατισθῶσι διὰ τὴν ὑπ' αὐτῶν χορηγηθεῖσαν εἰς τὴν καλλιτεχνίαν ὑψηλὴν προστασίαν των' εἰς τὸ ὄνομά σας ὀφείλει νὰ γείνη διακεκριμένη καὶ ἔντιμος μνεῖα. Ἀν δὲν ἀπεδώσατε ζωὴν εἰς τὰ μάρμαρα, συνετελέσατε ὅμως ὅπως ἀναζήσωσιν ἀπὸ τῆς ἀπειλούσης αὐτὰ βεβαίως ἀπωλείας καὶ παντελοῦς καταστροφῆς.

5

Ἀποστολὴ ἀρχαιοτήτων ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Ἀγγλίαν. — Κατάσχεσις μέρους τῶν ἀρχαιοτήτων τῆς συλλογῆς τοῦ Ἑλγιν ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τῶν Γάλλων. — Ἀποστολὴ ἑτέρα ἀρχαιοτήτων τῷ 1811.

Εἶδομεν μέχρι τοῦδε τίνες φροντίδες κατεβλήθησαν ἐν Κυθήροις πρὸς διάσωσιν τοῦ πολυτίμου φορτίου. Ἐχομεν ὅμως καὶ εἰδήσεις ὅτι κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἐν Ἀθήναις ὁ Λουζιέρης ἐξηκολούθει τὸ ἔργον του, ἀφαιρῶν ἀρχαιότητας καὶ ἀποστέλλων εἰς Ἀγγλίαν. Περὶ τούτου δὲ ἄς ἀφήσωμεν τὴν διήγησιν εἰς τὸν Καλούτσην. Οὗτος τῇ 19 Μαΐου 1803 γράφει πρὸς τὸν ἐν Κερκύρᾳ Σπυριδῶνα Φορέστην πρεσβευτὴν τῆς Ἀγγλίας τὰ ἐξῆς

«Εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων μου ὅπως τηρῶ ὑμᾶς ἐν γνώσει τῶν ἐνεργειῶν μου ὡς πρὸς τὴν διάσωσιν τοῦ βυθισθέντος Μέντορος, σπενδῶ ν' ἀποστείλω ὑμῖν τὴν παροῦσάν μου μέσον Μορέως, ὅπως ὑποβάλω ἀντίγραφον ἐπιστολῆς, ἣν ἐνόμισα ἀναγκαῖον ν' ἀπευθύνω πρὸς τὸν ἐν Μάλτᾳ κ. Μακούλην, καὶ ἐνεχείρησα εἰς τὸν ἐκ Ῥαγούζης πλοίαρχον ἐπανερχόμενον ἐξ Ἀθηνῶν μὲ φορτίον *εἰκοσιεννέα* (ἀριθ. 29) *κιβωτίων* μὲ *μάρμαρα*, καὶ ἀναχωροῦντα αὔριον. Περιμένω ἀπάντησιν διὰ τοῦ ἰδίου πλοιάρχου *συμφωνηθέντος* νὰ ἐπιχειρήσῃ καὶ ἕτερον πλοῦν εἰς Ἀθήνας διὰ δεύτερον φορτίον, ὅπερ ὁ κ. Λουζιέρης μετὰ δύο μῆνας τοῦ ἐτοιμάζει, καὶ συναινέσαντος κατόπιν παρακλήσεών μου νὰ διαβῇ ἐντεῦθεν καὶ συνεργασθῇ εἰς τὴν διάρρηξιν τοῦ καταστρώματος τοῦ Μέντορος. . . . ».

Περὶ τῆς ἀναφερομένης δευτέρας ἀποστολῆς φορτίου δὲν ἔχομεν εἰδήσεις, ἀλλὰ βεβαίως ἐγένετο ἀφοῦ τὸ πλοῖον τοῦ Ῥαγουζαίου πλοιάρχου ἐναυλώθη καὶ δι' ἐπιστροφὴν, ὅπως παραλάβῃ καὶ πάλιν ἀρχαιότητας.

Γνωστὸν ὅμως ὅτι ἐγένετο μικρὸν τι διάλειμμα τῷ 1807 ἕνεκα τοῦ ὑφισταμένου μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Τουρκίας βραχέος πολέμου, κατ' ὃν ὁ Λουζιέρης κατέλειπε τὰς Ἀθήνας προσωρινῶς, τότε δὲ αἱ ἐν Ἀθήναις συλλογαὶ αὐτοῦ ὑπέστησαν σπουδαῖον ἕτερον κίνδυνον κατασχεθεῖσαι ὑπὸ τῶν Γάλλων καὶ κοιμισθεῖσαι εἰς Γαλλίαν ὡς ὑπέγυοι, περισωθεισῶν μόνον τῶν ἐν Πειραιεῖ κατακειμένων ἕνεκα ἐλλείψεως πλοίων πρὸς μεταφορὰν¹⁾. Ἐστειλε δὲ ὁ Ναπολέων καὶ κορβέτταν νὰ παραλάβῃ καὶ ταύτας ἀλλ' ἐκ τοῦ φόβου τῶν πειρατῶν δὲν ἀνεχώρησεν, ὡς ὁ Ἑλγιν αὐτὸς ὁμολογεῖ ἐν ἐκθέσει του εἰς ἐπιτροπὴν τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων.

Μετὰ τὴν παρέλευσιν ὅμως τοῦ πολέμου ὁ Λουζιέρης ἐπανελάβε τὰς ἐργασίας του· γνωρίζομεν δὲ ὅτι τῷ 1811 ἀπέστειλεν εἰς Ἀγγλίαν φορτίον ἐξ 80 κιβωτίων· βεβαίως ὅμως ἐντὸς τῶν μεσολαβησάντων 8 ἐτῶν ὁ διαρκὴς οὗτος πράκτωρ τοῦ Ἑλγιν πρὸς συλλογὴν ἀρχαιοτήτων μένων ἐν Ἀθήναις ὅ' ἀπέστειλε καὶ ἕτερα φορτία ἐκ τῆς ἀκένωτου πηγῆς, ἣν ἀνέδιδε τὸ ἔδαφος τῆς Ἀττικῆς, ἀνεζωογονεῖ δὲ καὶ ὑπέτρεφεν ἡ βροχὴ τοῦ ἀγγλικοῦ χρυσοῦ.

(Ἔπεται συνέχεια)

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ

Μυθιστορία Ἰουλίου Κλαρετῆ. — Μετάφρασις Χ. Α.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Νὰ φονευθῇ χάριν τῆς ἀντικαταστάσεως τοῦ Σαρβέ, τὴν ὁποίαν οὐδὲ κἀν' ἀκούσῃ ἤθελε τώρα!

Ἡ μωρὰ αὐτὴ ἰδέα ὅτι ἠδύνατο νὰ χάσῃ τὴν ζωὴν του τόσον ταπεινῶς εἰς παρομοίαν μονομαχίαν ἐκαρφώθη σταθερῶς εἰς τὸν νοῦν τοῦ στρατιωτικοῦ· τὴν ἐχλεύαζεν, ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ ταράττῃ τὰ νεῦρά του. Ἐνεθυμῆτο παλαιούς τινες συντρόφους του φονευθέντας ἀθλίως ἐνῶ ἵππευον εἰς γυμναστήριόν τι, ἥ ἐνῶ ἐπέστρεφον ἐξ ἐκστρατείας τινός, ἐνθα εἶχον ἀντιμετωπίσει τὸν θάνατον ἐπὶ ὀλοκλήρους μῆνας.

— Τὰ πάντα δύνανται νὰ συμβοῦν! ἐσκέπτετο.

Τότε ἐπῆλθεν αὐτῷ ἡ σκέψις νὰ συντάξῃ τὴν διαθήκην του. Ἐπόθει χάριν τῆς Γιλβέρτης νὰ περιέλθωσιν εἰς αὐτὴν ἀναμφισβητήτως τὰ ὀλίγα χρήματα, ἅτινα κατέλειπεν, ἂν ἐφονεύετο. Δὲν εἶπεν αὐτῇ ὅτι ἐμελλε νὰ μονομαχήσῃ. Δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἡ νεῆνις τὸν εἶδε μειδιῶντα εὐχαριστημένον, ἀναπνέοντα εὐφροσύνης. Οὐδὲν βεβαίως θὰ ὑπόπτευσεν.

— Φαίνομαι ὅτι δὲν εἰμαι πλέον ὑποψήφιος, αἱ Γιλβέρτη; Ὁ νέος Δυκάς θὰ ἔχῃ τώρα τὴν τεταραγμένην ὕψιν, τὴν ὁποίαν εἶχα ἐγὼ χθές.

¹⁾ Michaelis Parth. 80 καὶ τὰς αὐτῶν παραπομπάς.

— Ὁ κ. Δυκάς; ἀπεναντίας αὐτὸς ἀκτινοβολεῖ ἐκ χαρᾶς.

— Εἶνε φυσικόν· αὐτὸ εἶνε τὸ ἐπάγγελμά του.

Τὴν ἐσπέραν ὁ Βερδιὲ δὲν ἐνεφανίσθη ποσῶς εἰς τὴν τράπεζαν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος. Δὲν εἶχεν ὀρεξιν νὰ φάγῃ. Ἐγραφεν ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸ δωμάτιόν του. Εἰς ὑπηρέτης ἀνελθὼν ἐκόμισεν αὐτῷ ἐκ μέρους τυπογράφου τινὸς τοῦ Μελέν τὸν λογαριασμὸν τῶν ὀφειλομένων παρὰ τοῦ ταγματάρχου διὰ τὴν ἐκτύπωσιν καὶ τὴν τοιχοκόλλησιν τῶν ἐκλογικῶν προγραμμάτων.

Ἡ Γιλβέρτη προσῆλθε περίεργος οὕσα νὰ μάθῃ τί ἐκόμιζεν ὁ ὑπηρέτης.

— Αὐτό; εἶπεν ὁ ταγματάρχης. Εἶνε μία ἀπόδειξις τὴν ὁποίαν ἐζήτησα. Πρόκειται διὰ τὸ διάσημον ἐκεῖνο πρόγραμμα ὁποῦ εἰξεύρεις...

Ὁ ταγματάρχης ἔσχισε τὸν φάκελλον· ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἄφωνος, εἶτα μὲ μειδιάμα θλιβερόν, προσπαθῶν νὰ χλευάσῃ ἑαυτόν, μετὰ γέλωτος προξενήσαντος θλίψιν εἰς τὴν Γιλβέρτην:

— Ἀ! μὰ αὐτό, εἶπεν, εἶνε νόστιμον!.. Ναί... πολὺ νόστιμον... εἶνε παράδοξον!..

— Τί λοιπόν;

— Τὸ τουφέκι... τὸ τουφέκι μου ποῦ ξεύρεις... τὸ τουφέκι ποῦ εὐρίσκεται εἰς τὸ ἐργαστήριον Κλωδέν... τὸ τουφέκι τῶν χιλίων διακοσίων φράγκων ὁποῦ εὕρισκα πολὺ ἀκριβόν, τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν θά... Τὸ ὄνειρον τοῦ ἀνοήτου θεοῦ σου, Γιλβέρτη. ὅπως εἰξεύρεις, κόρη μου... Τὸ τουφέκι ἐκεῖνο...

— Αἶ, τί;... ἠρώτησεν ἡ Γιλβέρτη.

Ὁ ταγματάρχης ἔτεινεν αὐτῇ προσπαθῶν νὰ γελᾷ πάλιν, ἀλλὰ μετ' ἀληθοῦς ἀφώνου ἀπελπισίας ἐξωγραφισμένης ἐπὶ τῆς ἰσχνῆς μορφῆς του, τὸν λογαριασμὸν τοῦ τυπογράφου.

— Νά, διάβασε!

Καὶ ἡ νεᾶνις ἀνέγνωσε τῷ ὄντι:

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΠΟΥΡΖΟΑ ΚΑΙ ΥΙΟΥ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΝ ΜΕΛΕΝ

ΔΟΥΝΑΙ ὁ κ. Βερδιὲ ταγματάρχης διὰ τὴν ἐκτύπωσιν καὶ τὴν τοιχοκόλλησιν ταιριῶν καὶ προγραμμάτων:

Στοιχειοθετικά	φρ. 40
Χάρτης χρωματιστὸς (8 δεσμίδας πρὸς 15 φρ.)	» 120
Ἐκτύπωσις 8 δεσμιῶν πρὸς 5 φρ.	» 40
Τοιχοκόλλησις 4000 ταινιῶν πρὸς 250 φρ. τὴν χιλιάδα	» 1000
Σύνολον	φρ. 1200

Χίλια διακόσια φράγκα! ἡ τιμὴ ἀκριβῶς τοῦ περιφήμου ἐκείνου τουφεκίου τοῦ καταστήματος Κλωδέν, ἡ διατίμησις τοῦ φιλοδόξου, τοῦ αἰωνίου, τοῦ ἀπραγματοποιήτου ὀνείρου τοῦ ἀτυχοῦς ταγματάρχου! Χίλια διακόσια φράγκα ριφθέντα εἰς τὸν ἀέρα, δαπανηθέντα, ἀσωτευθέντα, ἀπολεσθέντα διὰ νὰ κερδηθῇ ἀντ' αὐτῶν τὰς ὕβρεις τοῦ Γκαροῦς καὶ τὰς συκοφαντίας τοῦ Ρεβίλ!

— Εἶνε ἀνυπόφορον! εἶπεν ὁ στρατιωτικὸς.

— Ταλαίπωρε θεέ μου! εἶπεν ἡ Γιλβέρτη αἰσθανομένη ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐπληροῦντο δακρύων καὶ διαβλέπουσα ἐν τῇ εἰρωνικῇ συμπτώσει τῶν δύο ἀριθμῶν τὴν ἄθροισιν οἰοῦντι τῶν ἀπογοητεύσεων καὶ τῶν θλίψεων τοῦ ταγματάρχου.

Ἀνέλαθε τὸν λογαριασμὸν καὶ τὸν προσέβλεψε καὶ αὖθις μετ' αὐξούσης πικρίας. Ἐνόμιζεν ὅτι ἡ τύχη ἐπεφύλαττεν αὐτῷ χαιρεκάκως τὴν τελευταίαν ταύτην εἰρωνείαν· ὅσα ὄνειρα ἐστοίχιζεν αὐτῷ τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο τουφέκιον τοῦ ὀπλοποιοῦ, πᾶν ὅ,τι ὑπῆρχε δι' αὐτὸν ἄλλοτε τὸ ἀδύνατον, ἡ ἀπρόσιτος πολυτέλεια, ἡ παραφροσύνη ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ τῇ δαπάνῃ, πάντα ταῦτα ὀλίγα τετράγωνα χαρτίου κολλημένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ, διεσχισμένα παρὰ τῶν ἀγριοπαίδων, κατεσπιλωμένα διὰ βορβόρου παρὰ τῶν ἀντιπάλων, ἐσχολιασμένα δι' ἀνοήτων εὐφυολογιῶν παρὰ τῶν χυδαίων τοῦ τόπου εὐφυολόγων, ταινίαι ἄχρηστοι προωρισμένα διὰ τὴν κάλαθον τοῦ ραχοσυλλέκτου νὰ περιεῖχον καὶ τὰ παρέρχοντα εἰς τὰς συντεθλασμένας πτυχὰς τῶν ἀχρήστων ρακῶν των.

— Τέλος πάντων, εἶπε προσπαθῶν νὰ γελᾷ, δὲν κυνηγῶ πλέον!.. Τί θὰ τὸ ἔκαμνα τὸ τουφέκι;..

Καὶ προσέθηκε:

— Πλήρωσε διὰ τὴν ἀνοησίαν σου, κύρ ὑποψήφιε!

Παρεκάλεσε τὴν Γιλβέρτην νὰ τὸν ἀφήσῃ μόνον.

Ἐπεθύμει νὰ μείνῃ μόνος διὰ νὰ γράψῃ τὰς τελευταίας του θελήσεις. Ἀνῆψε κηρίον, οἱ δὲ πυραῦσαι τῆς νυκτὸς ἐλκυόμενοι ἀπὸ τὴν λάμψιν τῆς σειομένης φλογὸς εἰσῆρχοντο διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου ὅπως καύσωσι τὰ πτερά των εἰς τὸ φῶς ἐκεῖνο, καθὼς αὐτοὶ εἶχε κατὰ τὸν ἀπατηλὸν ἥλιον τῆς ἀντικαταστάσεως τοῦ Σαρβέ. Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ὑπὸ τὸν ὕαλον τῆς εἰκόνος του ὁ Δὸν Κισσώτ τὸν ἐχλεύαζεν ἀπὸ τοῦ τοίχου.

Δὲν ἀνησύχει διὰ τὴν τύχην τῆς Γιλβέρτης ὑπὸ ὕλικήν ἐποψίν. Ἡ νεᾶνις ἔχουσα ἀπλᾶς τὰς ὀρέξεις εἶχε καὶ μερικὰ χρήματα, ὥστε ἠδύνατο νὰ ζήσῃ. Τί θὰ ἐγένετο ὅμως ἀφοῦ ἤθελε μείνῃ μόνη; Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἡ μετὰ τοῦ Ρεβίλ μονομαχία δὲν ἤθελεν εἶναι θανατηφόρος, τοῦθ' ὅπερ ἦτο πιθανώτατον, θάπτον ἢ βράδιον τοῦ Βερδιὲ γηράσκοντος, ἡ νεᾶνις ἠδύνατο νὰ μείνῃ μόνη, ἐντελῶς μόνη.

Δὲν εἶχεν ἄλλον ἐκτὸς αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον. Ἄν ἦτο νυμφευμένη, θ' ἀνησύχει ὀλιγώτερον. Ἀλλ' ἡ Γιλβέρτη δὲν ἤθελε νὰ νυμφευθῇ, δὲν ἠγάπα κανένα, ἢ μᾶλλον—καὶ ἡ καρδιά τοῦ ἀτυχοῦς θεοῦ ἐξωγοῦτο πληρουμένη ἐξ ὧλων τῶν μνησικακῶν βίου ἀποτυχόντος—ἠγάπα τινά, τὸν ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ νυμφευθῇ... τὸν κ.

δὲ Μομφρέν. Ὁ Βερδιὲ εἶχε μαντεύσει. Καὶ ἔβλεπε τὴν ἀνεψιάν της πιστὴν εἰς τὸ μόνον τῆς ζωῆς της πάθος, ἀπομένουσιν ἐπὶ τέλους γεροντοκόρην, ὅπως ἀπέμειναν καὶ αὐτὸς ἄγαμος ἐν προβεβηκυῖα ἡλικίᾳ ἀφοῦ εἶχε θυσιάσει τὴν ζωὴν του χάριν τίνος; χάριν μιᾶς ιδέας, χάριν τοῦ στρατοῦ καὶ τῆς πατρίδος του.

— Ἀγαπᾷ καὶ αὐτὴ. Καϋμένη κόρη! Εὐαπάτητος καὶ αὐτὴ ὡσὰν ἐμέ· εἶνε γνήσιον μέλος τῆς οἰκογενείας.

Ἀπεκοιμήθη σκεπτόμενος τὴν Γιλβέρτην καὶ ἀφυπνίσθη συλλογιζόμενος τὴν Γιλβέρτην, ὅτε δὲ ὁ Φουρνερὲλ ἦλθε καὶ τοῦ εἶπεν ὅτι ἡ μονομαχία προσδιωρίσθη διὰ τὴν μεσημβριαν ἐντὸς μικρᾶς λόχμης παρὰ τὸ Βαρβιζών, ἡσπάζθη γαληνῶς τὴν ἀνεψιάν του καὶ προσεποιήθη ὅτι μετέβαινε νὰ περιπατήσῃ πρὸς ἀναψυχὴν, χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν. Ἄν ἐλάμβανε καμμίαν ἀμυχήν, ἡ Γιλβέρτη ἔμελλε ταγέως νὰ τὸ μάθῃ.

Ὁ Βερδιὲ καὶ οἱ μάρτυρες του δὲν ἔφθασαν πρῶτοι εἰς τὸν τόπον τῆς συνεντεύξεως. Ὁ Σαβουρὼ ἀνέμεινε ἤδη ἐκεῖ μετὰ δύο νέων ἐκ Μελὲν καὶ ἐνὸς ἱατροῦ, φίλου τοῦ δημοσιογράφου τηλεγραφικῶς προσκληθέντος ἐκ Παρισίων. Ὁ Φουρνερὲλ ἐκόμιζε τὰ ξίφη· οἱ μάρτυρες τοῦ Ρεβίλ ἐξέλεξαν αὐτά.

Ἐτοποθετήθησαν ἀντικρὺ ἀλλήλων καὶ ὁ Ρεβίλ πρὶν λάβῃ τὴν κεκανονισμένην ἀμυντικὴν στάσιν, ἐχαιρέτισεν ὡς συνειθίζουσιν εἰς τὴν αἰθούσαν τῆς ξιφασκίας.

— Γνωρίζει τὴν ξιφομαχίαν, ἐσυλλογίσθη ὁ Βερδιὲ. Τόσον τὸ καλλίτερον!

Ὁ ἄγων δὲν ὑπῆρξε μακρός.

Καίτοι ὁ Σαβουρὼ ἐξιφομάχει δεξιῶς, ὁ ταγματάρχης διὰ τῆς περισκεμμένης αὐτοῦ μεθόδου κατῆνεγκεν εὐθὺ κτύπημα εἰς τὸ μέσον τοῦ στήθους τοῦ ἀντιπάλου του, τὸ ὅποion ἤθελε τὸν διαπεράσει, ἂν ὁ Βερδιὲ ἐξ ὀρμεμφύτου δὲν ἀπέσυρε τὴν χεῖρα.

— Ἐπληγώθητε, κύριε, εἶπεν ὁ στρατιωτικὸς ἀφίνων τὸ ξίφος.

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Σαβουρὼ.

Ὁ ἱατρὸς προῦχώρησε, παρεμέρισε τὸ ὑποκάμισον καὶ ἐπέδεσεν ἐκ τοῦ προχείρου τὴν πληγὴν.

— Καὶ τώρα, ταγματάρχα, εἶπε μεγαλοφῶνως ὁ δημοσιογράφος, εὐχερεστήθητε νὰ πιστεῦσθε σὰς παρακαλῶ, ὅτι ὅσα ἔγραψα δὲν ἀπνυθύνοντο πρὸς τὸ ἄτομον . . .

— Ἀλλὰ πρὸς τὸν ὑποψήφιον, τὸ γνωρίζω!

— Καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσητε!

Ὁ Βερδιὲ ἐχαιρέτισεν. Δὲν συγκατετέθη ἐν τούτοις νὰ σφίξῃ τὴν χεῖρα τοῦ Σαβουρὼ.

— Φρονεῖτε ὅτι ἔχει πολλὴν μελάνην ἀκόμη ἐπ' αὐτῆς! εἶπεν ὁ συντάκτης τοῦ *Ἐγγέλους*. Ἀλλὰ τὸ αἷμα ἀποπλύνει τὰ πάντα, ταγματάρχα.

— Ἔστω, ἀπήντησεν ὁ Βερδιὲ, δυστρόπως. Ἄς λησμονήσωμεν αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

Καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Δαμμαρί, ἐνῶ ὁ Σαβουρὼ μετεφέρετο ἐφ' ἀμαξίας εἰς Μελὲν.

Τὸ τραῦμα τοῦ δημοσιογράφου ἦτο τόσον ὀλίγον σοβαρόν, ὥστε μετὰ δύο ἡμέρας ὁ Ρεβίλ μὴ εὐχαριστούμενος ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐδείκνυε τὸ ἐνδιαφέρον του ὁ Γκαρούς διὰ τὴν ἀμυχήν αὐτοῦ, ἱδρυε κατὰ τοῦ τέως προϋσταμένου του ἐφημερίδα ὑπὸ τὸν τίτλον ὁ *Νέος Ἐγγελευς*, εἰδικῶς προωρισμένην ὅπως ὑποστηρίξῃ τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ Δυκᾶ καὶ καταπολεμήσῃ τὴν τοῦ Γκαρούς.

— Ἄν νομίζῃ ὅτι ἡμποροῦμεν νὰ σφαγῶμεν διὰ τὸ χατῆρί του! ἔλεγεν ὁ Ρεβίλ. Καρφὶ δὲν τοῦ καίεται! ἡμποροῦμεν νὰ σκᾶσωμεν ἡμεῖς καὶ αὐτὸς νὰ γελά. Ἐχε ὑγίαν, Γκαρούς! Κάτω ὁ Γκαρούς! Καὶ ζήτω ὁ *Νέος Ἐγγελευς*!

— Ἡ μονομαχία σας μοῦ ἐχορήγησεν ἓνα ἐξαίρετον σύμμαχον, ταγματάρχα, ἔλεγεν ὁ Δυκᾶς πρὸς τὸν Βερδιὲ, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐξέδοθη τὸ πρῶτον φύλλον, περιέχον κύριον ἄρθρον ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν: *Εἰς ἀνῆρ*. Ὁ *ἀνῆρ* αὐτὸς ἦτο ὁ Βερδιὲ καὶ ὁ Ρεβίλ ἐπαινῶν τὴν αὐταπαρνησίαν τοῦ στρατιωτικοῦ, ἀπεκάλει αὐτὸν νῦν τίποτε ὀλιγώτερον εἰμὴ *Κιγκνιράτορ* τοῦ *7ου συντάγματος* τοῦ *πυροβολικοῦ*!

— Ὁ Σαβουρὼ εἶνε πνευματώδης, εἶπεν ὁ Δυκᾶς πρὸς τὸν Βερδιὲ καὶ ἡ τιμὴ ἱκανοποιήθη χωρὶς νὰ φονεῖθῃ κανεὶς.

— Ἄ, ἀπήντησεν ὁ ταγματάρχης παρατηρῶν τὸν νεαρὸν Πίττ, ἱκανοποιήθη ἡ τιμὴ, αἱ; Ποῖος ἐξεύρει; Θὰ εἶνε κατευχαριστημένη ἕως! Τότε νὰ σοῦ εἰπῶ φίλε μου, θὰ εἴπῃ ὅτι εἶνε πολὺ ὀλιγαρκής!

ΙΗ'.

Ἡ κυρία Ἐρβλαὶ ἡσθάνετο ζωηροτάτην χαράν, ἐξ ἐκείνων ἃς σπανίως εἶχεν αἰσθανθῇ καθ' ἅπαντα τὸν βίον της. Ἡ θαυμαστὴ δραστηριότης της νῦν χαριστεῖτο ἐκ τῆς νέας καταστάσεως, ἣν ἐδημιούργει εἰς τὸ κόμμα ἡ ἀποχώρησις τοῦ ταγματάρχου. Ἐπρεπε μέχρι τῆς παραμονῆς τῆς ἐκλογῆς νὰ προετοιμάσῃ τὴν ἐπιτυχίαν, νὰ καταστήσῃ δημοτικὴν μίαν ὑποψηφιότητα. Ὁ Σαρβὲ ἰθεώρει τὸν ἀγῶνα ὡς κινδυνεύοντα. Ἀλλ' ἡ Μεγάλη Ἐκλεκτόρισα προϋτίθετο νὰ διπλασιάσῃ τὰς ἐπινοίας, νὰ πολλαπλασιάσῃ τὰς ἐνεργείας, τὰς προσκλήσεις, τὰς ὑποσχέσεις. Εἰς ὅλην τὴν περιφέρειαν πανταχοῦ ἐφαίνετο ἡ ἀμαξία της. Ἦτο πανταχοῦ παροῦσα. Τὴν συνήντα τις εἰς Μελὲν καὶ σχεδὸν κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν εἰς Σαλλύ· ἐνεφανίζετο τώρα εἰς τὸ ἐν μέρος, τώρα εἰς τὸ ἄλλο, ἐντὸς συννέφου ἐξεγειρομένης κόνεως, διανέμουσα δελτία, κομίζουσα σπάργαντα καὶ νηπιακὰ φορέματα εἰς τὰς μητέρας, ἀπευθυρομένη πρὸς τὰς γυναῖκας, μειδιῶσα πρὸς τὸν ἐφημέριον, ἐπαί-

νοῦσα τὸν δημοδιδάσκαλον, μεταβαίνουσα πρὸς τὸν Ζαβουγιέ, τὸν χονδρὸν Ζαβουγιέ, ὅστις, ὡς ἔλεγον, ἠσθάνετο ὀρεῖν νὰ θέσῃ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ υποψηφίότητα, ἀποδεικνύουσα αὐτῷ ὅτι ὁ Δυκάς, νέος, δραστήριος, πολυμαθής, πονηρὸς προσέτι, ὡς ὠμολόγει ὁ Ζαβουγιέ, ἦτο ὁ κατάλληλος διὰ τὸ διαμέρισμα ἀνὴρ, ἦτο ὁ ἀριστος τῶν βουλευτῶν, ὅστις ἐμελλε νὰ παρασημοφορήσῃ τὸν Ζαβουγιέ, καὶ ἐν τῷ πυρετῷ τῆς αὐτοσχεδιασθείσης ἐκείνης υποψηφίότητος ἡ κυρία Ἐρβλαί ἀνέπτυσσεν ἀναρίθμητα μέσα, ὡς νὰ εἶχεν ἰδιαίτερον πάθος ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ Αἰμιλίου Δυκά.

— Ποτέ ὅμως, ἔλεγεν ὁ Μεδερῆκος Σαρβέ, ποτέ, σὰς βεβαιῶ, φιλτάτη μου, δὲν ἐνηργήσατε τόσον δραστηρίως ὑπὲρ ἐμοῦ.

— Ἀχάριστε! ἀπάντηα ἡ Ἐρρικέττα.

Καὶ ἀνῆρχετο εἰς τὴν ἄμαξαν ὅπως ἐκδράμῃ μέχρι Μελέν ἢ μέχρι Βαρβιζῶν καὶ ψηφιοθηρήσῃ χάρι τοῦ νέου Πίττ.

Ὁ Πίττ ἀφ' ἐτέρου δὲν ἐφειδετο οὐδὲ τῶν ποδῶν του, οὐδὲ τῆς γλώσσης του. Διενήργει τέσσαρας ὁμηγύρεις τὴν ἡμέραν, ὠμίλει ὀκτῶ ὥρας ἐντὸς τοῦ δωδεκαώρου, καὶ ἐκοιμᾶτο μὲ τὴν βαθεῖαν γαλήνην ἀνδρὸς καταπληγυμυρήσαντος τοὺς συγχρόνους διὰ τῆς εὐγλωττίας του. Τὸν εὗρισκον ἀξίεραστον. Ὁ Ρεβιλ ἔδημοσιευσεν εἰς τὸν *Νέον Ἐγγέλων* λεπτομερῆ βιογραφίαν τοῦ Αἰμιλίου ὑπὸ τὸν ἐπιβάλλοντα διὰ τοὺς ἀπλοϊκοὺς ἀναγνώστας τίτλον: *Εἰς ἀνὴρ σοβαρός*.

— Πρέπει νὰ εἰξεύρης, ἔλεγεν αὐτῷ ὁ Σαβαρώ, ὅτι ἔχεις μίαν δύναμιν σημαντικὴν ὑπὲρ σοῦ, δὲν ἐπραξες ἀκόμη τίποτε. Εἰς τὴν Γαλλίαν ὁσάκις τις πράξῃ ἐν ἔργον, διαμφισθητεῖται ἡ ἀξία του· ὅταν δὲ πράξῃ μέγα τι, τότε θάπτεται. Ὁ μὴδὲν πράξας ἐπευφημεῖται. Ὁ Βερδιέ σώζει τοὺς ἐργάτας τοῦ ὀρυχείου διὰ τοῦτο θεωρεῖται μηδαμινός. Σὺ δὲν ἔσωσες καὶ πιθανὸν νὰ μὴ σώσης κανένα· εἶσαι ἥρωας! Οὕτως ἔχει!

— Δὲν θὰ σώσω κανένα; δὲν θὰ σώσω κανένα!.. ἐλπίζω νὰ σώσω τὴν πατρίδα μου! ἀπάντησεν ὁ Πίττ.

— Μὴ τὴν καταστρέψῃς πολὺ, αὐτὸ μόνον ἀπαιτοῦμεν.

Ἡ Ἐρρικέττα ὅπως ὅλοι οἱ λοιποὶ ἦτο καταγοητευμένη ἐκ τοῦ υποψηφίου της. Τὸν παρετήρει ἐνίοτε μετὰ στεναγμοῦ γυναικός, ἥτις διαβλέπει ἀλλαχοῦ ἀφ' ὅπου ἤλπιζε τὴν πραγματοποίησιν τῶν ὀνείρων της. Αἱ πρὸς τὸν Σαρβέ ἐλπίδες της εἶχον ματαιωθῇ. Ὁ Μεδερῆκος οὐδέποτε εἶχεν ἀπαγγεῖλαι, οὐδέποτε, τὴν περίφημον κατακτητικὴν τοῦ ὑπουργείου ἀγόρευσίν του, χάριν τῆς ὁποίας ἤθελε νὰ φορέσῃ τὸν ἀνοικτοῦ χρώματος πῖλον... Τίς οἶδεν; Τὴν τοσοῦτον ἀναμενομένην ἀγόρευσιν ταύτην θὰ τὴν ἀπήγγειλεν ἰσως ὁ Αἰμίλιος Δυκάς εἰς τὸ Βουλευτήριον ἐνθα ὁ Σαρβέ εἶχε τόσον ἐπιμόνωσιν σιγήσει...

— Δύναμαι ἀκόμη, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἐρρικέττα κατοπτριζομένη, ναί, δύναμαι ἀκόμη νὰ φορέσω ἓνα πῖλον ροδίνου χρώματος!..

Καὶ μεταμελομένη προσέθετε:

— Χρώματος καλῆς... ἡ ρωδίου...

Εἶτα πάλιν τολμηρῶς, εὗρισκον ὅτι ἦτο νεωτέρα ἢ ἄλλοτε:

— Διατί ὅχι ροδίνου;

Ἀλλὰ πρὶν ἢ σκεφθῇ περὶ τοῦ χρώματος τοῦ πῖλου της ὤφειλε νὰ σκεφθῇ περὶ τῆς ἐκλογῆς. Ἡ Ἐρρικέττα ἐσκέπτετο περὶ πάντων. Ἐσκέπτετο καὶ περὶ αὐτῆς τῆς Γιλβέρτης καὶ τοῦ κ. δὲ Μομβρέν. Ἐν μέσῳ τοῦ κυκεῶνος τῆς ἐκλογικῆς περιόδου ἡ Μεγάλη Ἐκλεκτόρισα εὗρισκε καιρὸν ν' ἀσχοληθῇ καὶ περὶ τῶν δύο νέων. Ἐλεγε καθ' ἑαυτὴν ὅτι ἀφοῦ ὁ Καῖσαρ ὑπηγόρευε πλείστας ἐπιστολάς ταυτοχρόνως, αὐτῇ, ἡ Καισαρίνα (καὶ ἐγέλα διὰ τὸ ὄνομα), θὰ διεξῆγε δύο ταυτοχρόνως ἀγῶνας, τὸν τῆς ἱστορίας μετὰ τοῦ Δυκά καὶ τὸν τοῦ μυθιστορήματος μετὰ τῆς Γιλβέρτης.

Ἐγέλα μάλιστα κρυφίως ἐπὶ τῇ παραδόξῳ ιδέᾳ ὅτι τὸ μυθιστόρημα τῆς Γιλβέρτης ἠδύνατο νὰ καταστῇ ἱστορία καὶ ἡ μετὰ τοῦ Δυκά ἱστορία νὰ μετατραπῇ εἰς μυθιστόρημα.

— Εἶνε τόσον νόστιμος ὁ νέος Πίττ. Καὶ εὐπρεπὴς καθ' ὅλα!

Ἀλλὰ δὲν εἶχαν φθάσει τὰ πράγματα εἰς τοιοῦτο σημεῖον. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐξήταζε νὰ μάθῃ εἰς ποῖον σημεῖον εὗρίκοντο ὁ κ. δὲ Μομβρέν καὶ ἡ Γιλβέρτη. Ἡρώτα τὴν ἀνεψίαν τοῦ ταγματάρχου, ἡ δὲ Γιλβέρτη διηγείτο αὐτῇ πᾶν ὅ, τι ὁ Ροβέρτος τῇ ἐξεμυστηρεύθη. Ἦτο ἀποφασισμένον· ὁ κ. δὲ Μομβρέν ἐμελλε ν' ἀπομακρυνθῇ. Θ' ἀνεχώρει μετὰ τινος ἐβδομάδας, ἀφοῦ ἤθελεν ἐμπιστευθῇ πρότερον τὴν ἀναρρώσασαν Κυπριανὴν εἰς τὸν πατέρα του. Ἡ Γιλβέρτη θὰ μετέβαινε συχνάκις νὰ τὴν βλέπῃ.

— Ἀναχωρεῖ; Πῶς ἀναχωρεῖ;

Ἡ Ἐρρικέττα οὐδὲν ἐνόησε. Ἦτο λοιπὸν ἄφρων ὁ κ. δὲ Μομβρέν; Ἐφυγομάχει τοιοῦτοτρόπως ἀφίνων ἐλεύθερον τὸ πεδῖον εἰς τὴν Ἐλเลน Μόργαν, τρεπόμενος εἰς φυγὴν πρὸ αὐτῆς;... Ὡ! δὲν ἦτο δυνατόν! Ἡ κυρία Ἐρβλαί ἠθέλησε νὰ ἴδῃ τὸν νέον κόμητα, ὁσφραινομένη δὲ περιπλοκὴν τινα, ἥτις ἐπρόκειτο νὰ δημιουργηθῇ ἢ νὰ λυθῇ, ἠρώτησε τὸν Ροβέρτον διατί ἀπῆρχετο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον... Διατί;... Δὲν ἡγάπα λοιπὸν τὴν Γιλβέρτην;

— Ἐγὼ; τὴν ἀγαπῶ ἐξ ὅλης ψυχῆς.

— Τότε νὰ τὴν νυμφευθῇτε! Ὡ, εἰξεύρω, προσέθηκεν ἡ Ἐρρικέττα, εἶνε ὁ γάμος σας!.. Ἀλλὰ μήπως εἶνε σοβαρὸς αὐτὸς ὁ γάμος; Ὁ κ. Ἐρβλαί εἶχεν ἓνα φίλον, τὸν κ. Ζερβιλλιέρ, ὅστις ἐπίσης ἐνυμφεῖτο μίαν Ἀγγλίδαν εἰς Γρέτναν. — Γρὴν ἢ ἀλλαχοῦ... Ὁ κ. Ζερβιλλιέρ ἐνυμ-

φειθή κατόπιν εἰς Βουργουνδιάν μίαν ὥραιαν νεάνίδα, ἥτις τοῦ ἔφερεν ὡς προῖκα ἐν περίφημον κτῆμα καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἀπέκτησεν ἑνδεκα παιδία. . . Ὡς βλέπετε, μερικὰ συνοικέσια δύνανται νὰ διαλυθῶσιν. Πῶς σὰς φαίνεται νὰ ἰδῶ ἐγὼ τὴν δῆθεν κυρίαν δὲ Μομβρέν;

— Τὴν Ἑλλεν Μόργαν;

— Μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ διαπραγματευθῶ μετ' αὐτῆς τὴν ἐμπορικὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν;

— Ἡ Ἑλλεν Μόργαν θὰ σὰς ἀπαντήσῃ ὅ, τι ἀπῆντησε καὶ εἰς ἐμέ, ὅτι θέλει τὸ ὄνομά μου καὶ τὸν τίτλον μου.

— Ἔστω. Ἀλλὰ μοῦ παρέχετε πληρεξουσιότητα διὰ νὰ σὰς ἐξαγάγω ἀπὸ αὐτὴν τὴν δυσχερῆ θέσιν; Εἶδα τὴν γυναῖκα ἐκείνην καὶ νομίζω ὅτι μὲ ὀλίγην ἀποφασιστικότητα. . . ἢ μὲ ἐπιτηδεότητα. . . Τέλος πάντων τί θὰ ἐδίδετε διὰ νὰ ἐξαφανισθῇ ἡ Ἑλλεν Μόργαν;

— Διὰ νὰ μοῦ ἀφήσῃ τὴν κόρην μου καὶ μοῦ παραχωρήσῃ τὴν ἐλευθερίαν μου, θὰ ἐδίδα ὁλόκληρον τὴν περιουσίαν μου.

— Ὁλόκληρον;

— Μετὰ χαρὰς!

— Εἰσθε πολὺ γενναιοδωρος, κύριε κόμη. Ἀλλ' ὅμως ἔχετε δίκαιον. Πολὺ καλὰ! Ἐμπιστεύθητε εἰς ἐμέ!

— Εἰς ὑμᾶς;

— Εἰς ἐμέ!

Καὶ ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα.

Ἐγίνωσκε παρὰ τοῦ Δυκᾶ ὅτι ὁ Ρεβὶλ ἐγνώριζε τὴν Ἑλλεν. Ὁ συντάκτης τοῦ Νέου Ἐργέλους ἠδύνατο ἐν δεδομένη στιγμῇ νὰ ἐπιτύχῃ μίαν συνέντευξιν αὐτῆς μετὰ τῆς Ἀγγλίδος.

Μία νέα σφοδρὰ ἐπίθεσις, μία ὕβρις ριφθεῖσα κατὰ τοῦ ταγματάρχου παρὰ τῆς ἐφημερίδος, ἣν εἶχεν ἐγκαταλίπει ὁ Ρεβὶλ καὶ ἣν ὁ Γκαροὺς συνέτασσε νῦν μόνος, ἐν ἄρθρον ὑβριστικόν, τὸ ὅποιον ἔκαμε τὸν Βερδιέ ν' ἀνασικιρτήσῃ ὅτε τὸ ἔλαβεν — ὡς νὰ τὸ ἐδέχθη κατὰ πρόσωπον — ἐπετάχυνεν ἀποτόμως τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων τῆς Ἐρρικιέττας Ἐρβλαί.

Ὁ ταγματάρχης προϋτίθετο ν' ἀπέλθῃ ἐκ Δαμμαρὶ τὴν Κυριακὴν, καθ' ἣν ἔμελλε νὰ λάβῃ χώραν ἡ ἐκλογή. Ἐκρίνε πρέπον, ἀφοῦ δὲν ἦτο πλέον ὑποψήφιος νὰ μείνῃ τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ πεδίου μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς μάχης. Τὴν ἐσπέραν, ἀφοῦ ἤθελεν ἀνακηρυχθῇ τὸ ὄνομα τοῦ ἐκλεγέντος, θ' ἀνεχώρῃ εἰς Παρισίους. Δώδεκα ἀκόμη ἡμέρας ὤφειλε νὰ περιμένῃ! Ἡ κυρία Ἐρβλαί παρεκάλεε τὸν Βερδιέ νὰ ἔχῃ ὑπομονήν.

— Ἐλᾶτε δά! δὲν κακοπερνᾶτε εἰς τὴν ἑπαυλιν! Ὡ, δὲν θὰ φύγετε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον! Πρέπει νὰ εἰσθε ἰδῶ μέχρι τοῦ τελευταίου πυροβολισμοῦ.

Ὁ καιρὸς ἐφαίνετο μακρὸς εἰς τὸν ταγματάρχην καὶ ἐν αὐτῇ προσέειπε τῇ σχετικῇ γαλήνῃ τοῦ ἀποχωρήσαντος ὑποψηφίου.

Ἐμείνεν ὁλόκληρον τὸ ἀπόγευμα ρεμβάζων, καπνίζων ἐπὶ τινος ἐδωλίου εἰς τὸν κῆπον. Ἀνεγίνωσκεν ἐνίοτε, ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἐμπήξῃ αὐτὴς τὴν μάχαιραν εἰς τὴν πληγὴν, τὸν λογαριασμὸν τοῦ τυπογράφου καὶ τοῦ τουφέκιόν του, τὸ τουφέκιον ἐκεῖνο ἥστραπτεν ἐνώπιόν του ὡς εἰρωνικὴ ὀπτασία.

— Αὐτὸ θὰ σὲ μάθῃ νὰ μὴ θελήσῃς νὰ δοκιμάσῃς ἄλλοτε τὰ μεγαλεῖα, ἀνόητε! ἔλεγε πρὸς ἑαυτόν.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς σχετικῆς ταύτης ἡσυχίας, μία ἀνώνυμος ἐπιστολή, γεγραμμένη διὰ λεπτοῦ γυναικείου χαρακτῆρος ἦλθε νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ ὅτι κίδυνός τις νέος ἐνέσκηπτεν ἢ νέα τις αἰσχύρῃς.

«Σὰς ἀποστέλλω τὸ φύλλον τοῦ Ἐγγελου τοῦ Μελέν. Ἀναγνώσατέ το καὶ μελετήσατε» ἔλεγεν ἡ ἐπιστολή. Οὐδεμίαν ὑπογραφὴν ἔφερεν.

Ἐζήτησεν τὸ φύλλον αὐτὸ εἰς τὴν ἑπαυλιν· ἀλλ' οὐδὲν εἶχον λάβει. Ἐν τούτοις ἡ Γιλβέρτη ἐφαίνετο τεταραγμένη ἐνῷ οἱ ὑπηρεταὶ ἀνεζήτουν τὴν ἐφημερίδα. Εἰς ἐξ αὐτῶν διειστέτο ὅτι τὴν εἶχεν ἐγχειρίσει τὴν πρωίαν εἰς τὴν δεσποινίδα. Ἀν ὅμως ὁ κύριος ταγματάρχης τὴν ἤθελεν, ἠδύνατο νὰ ὑπάγουν νὰ τὴν ἀγοράσουν ἀπὸ τὸν σταθμόν.

— Ἀπὸ τὸν σταθμόν; πηγαίνω ἐγὼ ὁ ἴδιος! εἶπεν ὁ ταγματάρχης.

Ἐλαβε τὸν πῖλόν του καὶ ἐξῆλθεν. Ἡ ἀνεψιά του ἤθελε νὰ τὸν συνοδεύσῃ· ἐπέμεινε πολὺ. Ἐφαίνετο φοβουμένη νέον τι κίνημα ὀργῆς τοῦ στρατιωτικοῦ. Καθ' ὁδὸν ἠλπίζεν ὅτι θὰ εὗρισκε μέσον τι ὅπως τὸν ἀποστρέψῃ ἀπὸ τῆς ιδέας του. Ν' ἀγοράσῃ τὸν Ἐγγελιν; διατί; Δὲν ἔκαμνε λόγον πλέον περὶ αὐτοῦ ἀφοῦ δὲν ἦτο ὑποψήφιος. Διατί νὰ κάμῃ τόσον κόπον χάριν μιᾶς ἐφημερίδος; Πλὴν αὐτὸς ἐπέμεινε ν' ἀναγνώσῃ τὸ φύλλον ἐκεῖνο. Ἐπέμεινεν ἀνεκδοτῶς.

— Διατί!

— Διότι ἔτσι!

Εἰς τὸν σταθμόν ἡ Γιλβέρτη προσεπάθησε καὶ πάλιν νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Βερδιέ ἀπὸ τοῦ νὰ εἰσελθῇ. Ναί, μάλιστα, ὑπῆρχεν ἐν ἄρθρον δυσάρεστον, πολὺ κακεντρεχὲς εἰς τὸν Ἐγγελιν· ἀλλὰ τί τάχα θὰ ἐκέρδιζεν ἂν τὸ ἀνεγίνωσκεν; Θὰ νῦχαρίσται ἐκείνους οἱ ὅποιοι τὸ ἐγράψαν· τίποτε ἄλλο δὲν θὰ ἔκαμνεν. Τὸ καλλίτερον ἦτο ν' ἀφήσῃ πλέον αὐτὰς τὰς συκοφαντίας. Πλὴν καὶ αὐτὴ ἡ λέξις ἔκαμε τὸν Βερδιέ νὰ ὠχριάσῃ καὶ ἀφοῦ ὑπῆρχε συκοφαντία, κατὰ τὸ λέγειν αὐτῆς τῆς ἀνεψιάς του, ἤθελε νὰ μάθῃ τί εἶδους συκοφαντία ἦτο. Ἡ Γιλβέρτη ἔσυρε τὸν θεῖόν της ἐκ τοῦ βραχίονος μειδιώσα καὶ λέγουσα.

— Μὴ εἰσελθῶμεν, θεῖέ μου· σὲ παρακαλῶ!...

ᾠθησεν αὐτὸς τὴν θύραν τοῦ σταθμοῦ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἵθουσαν τῶν ἐπιβατῶν, πλήρη ἀνθρώπων, ὧν πολλοὶ ἴσταντο ὄρθιοι πρὸ τῆς θυρίδος τῶν εἰσιτηρίων. Ὁ Βερδιέ οὐδένα εἶδεν· με-

τέβη κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν ἐφημεριδοπώλιδα καὶ ἐζήτησε τὸν Ἑρχεῖον.

— Τὸν νέον ἢ τὸν παλαιόν;

— Τὸν παλαιόν πιθανῶς.

Ἐλαβεν ἀμφοτέρους· παρατήρησε κατ' ἀρχὰς τὴν ἐφημερίδα τοῦ Ρεβίλ καὶ οὐδὲν ἀνεῦρε, παρὰ τὰς προσπάθειάς δὲ τῆς Γιλβέρτης, ἥτις ᾔθελε ν' ἀρπάσῃ ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ τὸ φύλλον, ἥνοιξε τὴν ἐφημερίδα τοῦ Γκαρούς. Διὰ μιᾶς ἐγένετο πελιδνός· παρατήρησε μὲ ὀφθαλμούς βλοσυροὺς ἐν ἄρθρον, ἐνθα εὐρίσκετο τὸ ὄνομά του καὶ ἡσθάνθη αἰφνιδίως τὸ ἔδαφος περιστρεφόμενον ὑπὸ τοὺς πόδας του, ἐκ τοιαύτης κατελήφθη ὀργῆς. Ὁ Γκαρούς ἀπήντα πρὸς τὸν Ρεβίλ μετ' ἀγενοῦς μοχθηρίας καὶ ὑπουλόττητος, ὡς πρὸς τὸ ὄνομα ἐκείνου τοῦ Κιγκινάτου, τὸ ἀποδοθὲν παρὰ τοῦ Παρισίου εἰς τὸν ταγματάρχην. Ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ πρὸς τὸν ἀποσυρθέντα ὑποψήφιον, συνεδύαζε τὸ ὄνομα τοῦ Βερδιέ μετὰ τοῦ ὀνόματος τῆς «δεσποινίδος Γιλβέρτης, οὐχὶ ὀλιγώτερον τοῦ θείου της ἐναρέτου, ἥτις ὡς ἀδελφὴ τοῦ Ἑλέους μεριμνῶσα περὶ τῶν ὀρφανῶν, εἶχε δεῖξει ἐν Ἀθῶν πρὸς ἓν παιδίον, τὸ ὅποῖον ὁ Κιγκινάτος Βερδιέ ἡδύνατο κάλλιστα νὰ εὐλογῇ ὡς πάππος, ἀφοσίωσιν ὅλως μητρικὴν.»

Καὶ ὁ Γκαρούς ἀπῆτει εἰρωνικῶς ν' ἀπονεμηθῇ ἐν μετάλλιον ἐνθαρρύνσεως πρὸς τὸν Κιγκινάτον Βερδιέ καὶ πρὸς τὴν ἀνεψιάν του τὸ βραβεῖον Μονθுவόν, τὸ διδόμενον παρὰ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

Ὁ Ἑπαινὸς ἦτο τόσον χυδαῖος καὶ τόσον αὐθάδης, ὥστε καθίστατο ἡ χειρίστη τῶν ὕβρεων. Ἐκεῖνο τὸ «μητρικὴ ἀφοσίωσις» καὶ ἡ εὐλογία τοῦ «πάππου» ἦσαν ὕβρεις κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν τιμὴν καὶ τὴν ὑπόληψιν τῆς Γιλβέρτης. Ὁ Βερδιέ προσέβλεψε πρὸς στιγμὴν τὴν ἀνεψιάν του μὲ εἰδός τι ἀγρίας ἀγάπης, ὡς νὰ ἠπειλεῖτο ἐκεῖ, κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρὰ ληστῶν, εἴτα ἐψέλλισεν ἀσυναρτήτους τινὰς λέξεις. Τότε διὰ μιᾶς ἡ νεᾶνις ἠθέλησε νὰ τὸν ἀπαγάγῃ, νὰ τὸν παρασύρῃ καὶ τῷ εἶπε τάχιστα: «Ἐλα, ἔλα!» μετὰ σπουδῆς καὶ τρόμου.

Ἐλαβε μετὰ νευρικῆς δυνάμεως τὸν βραχιονά του, ὁ δὲ Βερδιέ ἡσθάνθη ὅτι τὸν ἔσυρε πρὸς τὴν θύραν. Διατί; Ἐκύτταζε περίξ αὐτοῦ, ἐμάντευσε τὰ πάντα καὶ κατέστη πελιδνός.

Ἦτο ἐκεῖ ὁ Γκαρούς, ὁ Γκαρούς μειδιῶν, μὲ ὄψιν καθάραν, ὀλίγον τι ἐρυθράν, ἐπιδεικνύων τὴν γαστέρα του, ἐφ' ἧς ἐταλαντεύετο βαρεῖα χρυσῇ σφραγίς. Μετέβαινεν ἀπὸ τῆς θυρίδος τῶν εἰσιτηρίων εἰς τὴν αἴθουσαν, εἰσάγων ἐντὸς τοῦ θυλακίου τοῦ ἐπενδύτου τοῦ τὸ διὰ Παρισίου εἰσιτηρίον του. Πάραυτα ὁ Βερδιέ ἀπώθησε τὴν Γιλβέρτην βιαίως καὶ προχωρῶν πρὸς τὸν Γκαρούς μετὰ σπουδῆς, ἔδειξεν αὐτῷ τὴν ἐφημερίδα λέγων:

— Σὺ ἔγραψες αὐτά; σύ;

Ἐνθυμούμενος δὲ τότε ὅτι ἐκράτει ράβδον ἀνὰ χεῖρας, τὴν ὕψωσε ταχέως καὶ κατήνεγκεν αὐτὴν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ χονδρανθρώπου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀφῆκε κυανὴν γραμμὴν.

Ὁ Γκαρούς ἀφῆκε κραυγὴν καὶ ὤρμα ἤδη κατὰ τοῦ ταγματάρχου, πλὴν ἄλλοι παρενέβησαν εἰς τὸ μέσον. Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ σιδηροδρόμου ἀνεχαίτισαν τὸν Γκαρούς, ὁ δὲ Βερδιέ μὲ ὀφθαλμούς αἵματηρούς, πνιγόμενος σχεδόν, κατέπιπτεν ἐπὶ μιᾶς ἑδρας παρὰ τὴν ἐφημεριδοπώλιδα, ἐνθ' ἡ Γιλβέρτη ἐντρομος ἀφῆρει τὸν λαίμοδετὴν του, φοβουμένη μὴ ἔπαθεν ἀποπληξίαν.

— Παληοστρατιώτῃ! πρόστυχε! . . . ἐκραύαζεν ὁ Γκαρούς. Ναί, εἶνε ἀληθές, εἶνε ἀληθές ὅ,τι ἔγραψα! . . Ἀς μὴ μᾶς κάμνη δὴ τὴν καμαρωμένην ἡ ἀνεψιά σου, διότι ἀλλέως τὰ λέγω ὅλα. . . ὅλα, ἀκούεις;

Ὁρθωθείς ὡς δι' ἐλατηρίου αἵφνης ὁ Βερδιέ ἀκούσας τὴν νέαν ὕβριν, ἐθάδιζε καὶ πάλιν κατὰ τοῦ Γκαρούς παρὰ τὰς προσπάθειάς τῆς Γιλβέρτης, ὅτε προσέβησαν ἐκ τοῦ πλήθους δύο ἄνδρες, εἰς νέος ἔχων τὸ ἥθος στρατιωτικόν, ὅστις προσέβη κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν Γκαρούς λέγων: «Ἄθλιε!» καὶ εἰς μᾶλλον ἡλικιωμένος μὲ κόμπην φαῖαν, ὅστις εἶπε πρὸς τὸν ἕτερον ἀναχαίτιζων καὶ σύρων αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος:

— Συγγνώμην, δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ ὑπερασπίσῃτε σεῖς τὴν δεσποινίδα.

Μεθ' ὃ προὐχώρησε πρὸς τὸν Γκαρούς καὶ εἶπεν αὐτῷ ψυχρῶς:

— Εἶσαι ἀχρεῖος, κύριε, ἀχρεῖος κατὰ πάντα.

Καὶ διὰ μιᾶς τῆς χειρὸς κινήσεως ἔρριπτε τὸν πῖλον τοῦ Γκαρούς πέραν τῆς κεφαλῆς του.

— Εἶμαι ὁ μαρκήσιος δὲ Μομβρέν . . . Χαιρέτισε τὴν δεσποινίδα, σὲ παρακαλῶ.

Καὶ ἐδείκνυε τὴν Γιλβέρτην ὀρθίαν παρὰ τὸν θεῖόν της.

— Χαιρέτισε! . . ἐπανελάβεν ὁ μαρκήσιος οὐ ἡ χεὶρ νευρικὴ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς τοῦ ἀγροίκου. . .

— Οἱ ἐπιβάται διὰ τοὺς Παρισίους! . . ἀνέκραζεν ὡς σάλπιγξ ἡ φωνὴ ἐνὸς ὑπαλλήλου τοῦ σιδηροδρόμου ὑπερινικῶσα τὸν θόρυβον.

— Πρέπει νὰ φύγῃ! ἔλεγεν ὠρούμενος ὁ Γκαρούς· ἀλλὰ θὰ συναντηθῶμεν πάλιν· θὰ μὲ ἐπανιδῇτε ὅλοι! ὅλοι!

— Τὸ ἐλπίζω, εἶπεν ὁ κ. δὲ Μομβρέν.

Καὶ ὁ Γκαρούς ἐγένετο ἄφαντος ἐν τῷ μέσῳ εἰρωνικῆς βοῆς τοῦ πλήθους καὶ σκανδαλώδους θορύβου.

— Δὲν πιστεύω, εἶπεν ὁ μαρκήσιος βλέπων αὐτὸν ἀπομακρυνόμενον, ὅτι αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον θὰ τὸν ὠφελήσῃ πολὺ εἰς τὴν ἐκλογὴν του!

Τὸ γεγονός ἀνακοινωθὲν τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἑσπέραν εἰς τὴν κυρίαν Ἐρβλαί λίαν εὐνέρεσθησεν

αὐτήν· ἀλλ' ἂν ἦτο καλὸν ἀφ' ἐνὸς διὰ τὸν Δουκᾶν, ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ βλάβῃ τὴν Γιλβέρτην καὶ ἡ Μεγάλη Ἐκλεκτορίσσα ἐνδιέφερετο ἀνατιρρητικῶς πολὺ ὑπὲρ τῆς νεάνιδος. Ἦτο φανερόν ὅτι τὸ συμβῆν μεγεθυνόμενον ἐκ τῶν διηγήσεων τῶν μαρτύρων ἐμελλε νὰ προσεξήσῃ μέγαν θόρυβον εἰς Μελέν. Ὁ ταγματάρχης αὐτός, ὅστις ἐξ ἀρνίου μετεβάλλετο εἰς τίγριν καὶ ἐοράδιζεν ἀφοῦ ἐπλήγωνε διὰ τοῦ ξίφους θὰ ἐκέρδιζε πολὺ ἐπὶ τοῦ κοινοῦ σεβασμοῦ· ἀλλ' ὅμως τίς ἄλλος θὰ ἐξημιούτο ἐξ ὅλης ταύτης τῆς περιστάσεως εἰμὴ ἡ ὑπόληψις τῆς Γιλβέρτης; Εἶνε τόσο ἐυχάριστον πρᾶγμα ἡ κατὰ γυναικὸς τιнос κακολογία! . . . καὶ ἔτι μᾶλλον εὐχάριστον ἢ κατ' αὐτῆς συκοφαντία! . . . Ἀ! ἂν ὁ Ροβέρτος δὲ Μομβρὲν ἠδύνατο νὰ νυμφευθῇ τὴν δεσποινίδα Βερδιέ! ἡ κατὰστασις θὰ ἠπλοποιεῖτο τότε καὶ τὸ σκάνδαλον θὰ διελύετο ἐν τάχει . . . Ἀλλ' ἡ Ἀγγλὶς! ὑπῆρχεν ἡ Ἀγγλὶς! . . .

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ἡ Ἑρρικέττα τὸν Δουκᾶν, ἡμποροῦμεν νὰ ἴδωμεν αὐτήν τὴν φοβεράν Ἀγγλίδαν;

Ὁ Αἰμίλιος ἐγίνωσκεν ἐκ τοῦ Ρεβίλ ὅτι ἡ Ἑλλεν Μόργαν εὐρίσκετο ἐν Μελέν, ἐκ συμπτώσεως δὲ καὶ ὁ κ. Τραπεζάρ, ὁ ἐν Μελέν δικηγόρος τῆς κυρίας Ἑρβλαὶ ἐγνώρισε τὴν μητέρα τῆς Κυπριανῆς. Ἐμαθεν ὅτι ἦτο στενοχωρημένη καὶ ὅτι κατεδιώκετο ἐν Παρισίοις ὑπὸ ἀνηλεῶν πιστωτῶν, ἡ ὀργὴ δὲ τῆς Ἑλλεν ἐν μέρει βεβαίως προήρχετο καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν μικρῶν καὶ μεγάλων δικαστικῶν φροντίδων καὶ ἐνοχλήσεων. Ἡ Ἑρρικέττα ἤκουε καὶ ἐλάμβανεν ὑπὸ σημείωσιν πάσας ταύτας τὰς λεπτομερείας, ἀναπλάττουσα νοερῶς τὸ σχέδιον τῆς μάχης. Πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη νὰ παρακαλέσῃ τὴν Ἑλλεν Μόργαν ὅπως εὐαρεστηθῇ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐν Δαμμαρὶ χάριν σπουδίας τινὸς ἀνακοινώσεως· ἀλλ' ἐσυλλογίσθη κατόπιν ὅτι ἡ Ἀγγλὶς, ἥτις ἐθεώρει ἑαυτήν ὡς κόμησσαν δὲ Μομβρὲν, δὲν θ' ἀπεδέχετο τὴν πρόσκλησιν, παραβλέπουσα δὲ πάντα κανόνα ἐθιμοταξίας ἡ κυρία Ἑρβλαὶ ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ αὐτὴ νὰ εὕρῃ τὴν Ἑλλεν εἰς τὸ μικρὸν παρὰ τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου οἰκηματῆς. Ἐχρειάζετο πρὸς τοῦτο μία πρόφασις· ἡ Ἑρρικέττα εἶχε μίαν τοιαύτην ἐξαίρετον, τὸν ὑπὲρ τῶν ἐργαστηρίων ἔρانون, χάρις ἀκριβῶς εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε μεταβῇ καὶ ὁ Ροβέρτος δὲ Μομβρὲν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς πρό τιнос χρόνου.

Ἡ Ἑλλεν Μόργαν λίαν ἐξεπλάγῃ ἰδοῦσα εἰσερχομένην εἰς τὸν μικρὸν τῆς θάλαμον γυναῖκα κομψῶς ἐνδεδυμένην, ἣν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς δὲν ἀνεγνώρισεν. Ἀλλ' ἡ ἀνάμνησις τοῦ Ἀβὼν ἐπῆλθε ταχέως εἰς τὸ πνεῦμά της καὶ ἄμα ὡς ἡ κυρία Ἑρβλαὶ εἶπε τὸ ὄνομά της, ἡ Ἀγγλὶς ἐμάντευσεν ὅτι σκοπὸς τις ἕτερος ὑπεκρύπτετο ὑπὸ τὴν πρόφασιν τῆς ἐπισκέψεως καὶ ἔλαβεν ἐπιφυλακτι-

κὴν στάσιν. Παρεκάλεσε νὰ καθήσῃ τὴν Ἑρρικέτταν, ἥτις περιεργάζετο τὴν εὐειδῇ ἐκείνην γυναῖκα, τὴν λεπτοφυᾶ, λευκὴν, ψυχρὰν, ξανθὴν, ἔχουσαν ὄμματα παρθενικὰ καὶ φοβερά ἄμα. Ἡ Ἑλλεν ἐζήτησε συγγνώμην διὰ τὴν ἐν τῷ οἰκηματι ἀταξίαν. Κατεγίνετο ἀκριβῶς εἰς τὴν προπαρασκευὴν τῶν χρειδῶν τοῦ ταξειδίου καὶ ἡ κυρία Ἑρβλαὶ τὴν εὕρισκεν ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἀναστατώσεως. Ἡ Ἑλλεν προσεκάλεσε τὴν θαλαμηπόλον τῆς ὅπως εἶπη αὐτῇ νὰ τακτοποιήσῃ ὅπωςοῦν διάφορα μικρὰ ἀντικείμενα τοῦ καλλωπισμοῦ, ψαλίδας καὶ ψήκτρας διεσπαρμένας καὶ διὰ νὰ δείξῃ ἐνταυτῷ ὅτι εἶχε θαλαμηπόλον.

Ἡ Ἑρρικέττα ἦτο ἀγχίνους. Διέβλεπεν ἐν αὐτῇ τῇ πολυτελεῖα τῶν χρειδῶν τοῦ ταξειδίου, ἐν τῇ ἐπιμόνῃ φιλαρεσκείᾳ τοῦ καλλωπισμοῦ ποίαν τινα κατὰπτωσιν ὑπολανθάνουσας, τὴν οἰκονομικὴν στενοχωρίαν, περὶ ἧς εἶχεν ὁμιλήσει αὐτῇ ὁ Τραπεζάρ. Δὲν δυσηρεστήθη διὰ τοῦτο· ἔφθανεν ἀκριβῶς εἰς τὴν ψυχολογικὴν στιγμὴν. Ἐπρεπε μόνον νὰ δείξῃ εἰς τὴν Ἑλλεν ὅτι δὲν ἤρχετο δι' αὐτό.

(Ἐπεται συνέχεια).

ΤΑ ΝΕΑ ΟΠΛΑ

ΚΑΙ ΑΙ ΕΝ ΤΑΙΣ ΜΑΧΑΙΣ ΑΠΩΛΕΙΑΙ

Ὑπῆρξε, καιρὸς καθ' ὃν ἡ πρόοδος συνίστατο εἰς τὴν ἐφεύρεσιν νέων μηχανῶν προωρισμένων εἰς τὴν ἐπίτασιν τῆς εὐδαιμονίας τῆς ἀνθρωπότητος, εἰς τὴν ἐπαύξεισιν ἢ τὴν διευκόλυνσιν τῆς παραγωγῆς. Πρὸ δέκα ἐπτὰ ὅμως ἐτῶν δὲν συμβαίνει πλέον τὸ τοιοῦτο· οἱ ἐφευρέται φαίνονται καταβάλλοντες πᾶσαν αὐτῶν τὴν εὐφυίαν, πᾶσας τὰς γνώσεις καὶ τὰς προσπάθειάς των ὅπως ἐξέυρωσι μέσα καταστροφῆς φοβερώτερα τῶν ἤδη ὑπαρχόντων· οἱ δὲ σταθμοὶ τοῦ πολιτισμοῦ σημειοῦνται διὰ τῆς παραδοχῆς νέων μηχανῶν ἢ ἐκκρηκτικῶν ὀργάνων. Ἡ τελευταία ἐν τῷ εἶδει τούτῳ ἐπιτυχία εἶνε ἡ μυδραλλιοβόλος Μάξιμ, ἔργον πολίτου τινος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, οὗτινος τὰ παρὰ διαφορῶν εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων γενόμενα πειράματα τὰ μέγιστα, ὡς φαίνεται, ἐπέτυχον.

Κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1870, οἱ Γάλλοι ἐπῆγοντο καὶ δικαίως διὰ τὴν μυδραλλιοβόλον Δὲ Ρεφφὺ βάλλουσας 125 βολὰς τὸ λεπτόν· πλὴν τὸ τοιοῦτο εἶνε μηδαμινὸν ἀπέναντι τῶν κατόπιν κατασκευασθεισῶν καὶ ἰδίᾳ τῆς νέας ἀμερικανικῆς μηχανῆς, ἥτις δύναται νὰ βάλλῃ καὶ μέχρις 600 βολῶν κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα καὶ ἥτις—εἰς τοῦτο δὲ συνίσταται ἡ πρόοδος (·)—χρησιμοποιεῖ τὴν πρὸς τὰ ὀπίσω ὥθισιν τοῦ ὅπλου μετὰ τὴν βολὴν διὰ τὴν ἐκ νέου γέμισιν.